

**Univerzita Palackého v Olomouci
Filozofická Fakulta
Katedra sociologie a andragogiky**

**Pohled na sexualitu v tištěných a internetových lifestylových
magazínech.**

Bakalářská práce

Jan Liberda

Olomouc 2015

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval samostatně s použitím pramenů a literatury uvedené v bibliografii

V Olomouci 24. 3. 2015

Poděkování

Rád bych poděkoval Mgr. Martinu Fafejtovi Ph.D. za cenné rady, připomínky a především za velkou trpělivost při vedení mé práce.

Anotace

Tato práce zabývá pohledem na sexualitu v lifestylových magazínech Maxim a Elle. V práci je rozebráno, co je to sexualita a také jednotlivé pojmy, které jsou se sexualitou spjaty jako gender, homosexualita atd. Práce se zabývá ročníkem 2013 obou magazínů.

Hlavním cílem práce je zjistit jak na sexualitu nahlíží magazíny Maxim a Elle. Zda na sexualitu nahlíží z pohledu tradičního, a nebo moderního. Cílem práce je tedy zjistit, zda magazíny berou sexualitu jako něco o čem bychom neměli moc mluvit nebo něco o čem bychom měli mluvit otevřeně.

Klíčová slova

Sexualita, gender, homosexualita, asexualita, magazín, lifestyle, textová analýza, Maxim, Elle, tisk, sexuální orientace

Annotation

This thesis deals with an approach to sexuality in lifestyle magazines Maxim and Elle. The thesis discusses what is sexuality and particular terms that are associated with sexuality as gender, homosexuality etc. The thesis deals with the 2013 vintage of both magazines.

The main objective is to determine how to perceive sexuality magazines Maxim and Elle. Whether to perceive sexuality from perspective of the traditional, or modern. The aim is to find out whether magazines take sexuality as something we should not talk too much or something we should talk openly.

Key words

Sexuality, gender, homosexuality, asexuality, magazine, lifestyle, text analysis, Maxim, Elle, press, sexual orientation

Obsah

- 1.** Úvod
- 2.** Vymezení pojmů
 - 2.1. Sexualita
 - 2.2. Gender
 - 2.3. Heterosexualita
 - 2.4. Homosexualita
 - 2.5. Bisexualita
 - 2.6. Asexualita
- 3.** Tradiční a moderní pohled na sexualitu
 - 3.1. Pohled na Sexualitu
 - 3.2. Tradiční pohled
 - 3.3. Moderní pohled
- 4.** Life-style magazíny
 - 4.1. Maxim
 - 4.2. Elle
- 5.** Analýza textu
 - 5.1. Maxim
 - 5.2. Elle
- 6.** Závěr
- 7.** Literární Zdroje

1. Úvod

Tato práce se zabývá pohledem na sexualitu v life-style magazínech Maxim a Elle. V posledních letech se velmi radikálně změnil pohled na lidskou sexualitu. Od šedesátých let minulého století se výrazně změnil pohled na sexualitu jako takový, někteří lidé tvrdí, že proběhla sexuální revoluce. Lidé začali v průběhu této doby nahlížet na sexualitu jako přirozenou součást života. Neomezovali sex pouze na rozmnožování a zachování lidského rodu, ale začali sex brát jako slast, kterou si mohou dopřávat častěji. Tento přístup byl způsoben velkým rozmachem antikoncepce, která zabraňovala nechtěnému početí.

S tím jak se společnost stávala více tolerantní se také odpustilo od různých zastaralých zvyklostí jako byl například pohled na homosexualitu, která byla velmi dlouhodobě brána za trestní činy a také byla označovaná za nemoc, kterou je potřeba léčit a lidi jí postiženou napravit, tak aby byli opět „normální“. Samozřejmě, že homosexuálové nebyli přijati ihned. Až v roce 1992 byla homosexualita odstraněna z mezinárodního seznamu nemocí a poruch. Že jsou dnes odlišné formy sexuálních orientací přijímány kladně můžeme vidět na rostoucím počtu uzavřených registrovaných partnerství. Roste také snaha o to dovolit těmto páru adopci a možnost vychovávat vlastní potomky. Tu toleranci lze vidět i ve filmografii. Nedávno byl v kinech uveden snímek Kód Enigmy, který je biografickým snímkem o Alanu Turingovi, který pomohl rozluštit nerozluštitelný kód Enigmy. Tento film je jako vyjádření pocti muži, který zajistil vyhrání války, ale byl pro svou homosexualitu odsouzen a nakonec sám raději spáchal sebevraždu. Později byl po smrti očištěn a byly mu uděleny pocty, které si zasloužil.

Tato Práce je rozdělena na několik částí. V první části jsou vysvětleny pojmy sexualita, gender a dále pak sexuální orientace. V této části jsou pojmy vysvětleny z pohledu několika různých autorů, kteří se těmito pojmy zabývají. V druhé části je vysvětlen pohled na sexualitu a také rozdělení tohoto pohledu na tradiční a moderní. V této části se práce zaměřuje na postupný vývoj moderní sexuality a následně jsou zde vyloženy pohledy tradiční a moderní. Třetí část práce je zaměřena na charakteristiku dvou využitých life-stylových magazínů. Předposlední část se je pak

zaměřena na analýzu těchto dvou časopisů a toho jak pohlížejí na sexualitu. Je zde pak vyvozeno k jakému pohledu se tyto magazíny pak přiklánějí jestli k tradičnímu nebo modernímu. Poslední částí je pak závěr, kde je shrnuto téma této práce a také shrnuty výsledky.

2. Vymezení pojmů

V této kapitole vymezím jednotlivé pojmy, které budu v této práci využívat. V úvodu vymezím nejsložitější pojem sexualitu a to jak na ní vybraní autoři pohlížejí. Další vysvětleným pojmem bude gender. Na konci této kapitoly budou vysvětleny pojmy, které souvisejí s pojmem sexuální identity a to heterosexuality, homosexualita, bisexualita a nakonec asexualita.

2.1. Sexualita

Hlavním tématem celé práce je lidská sexualita, začnu tedy s vymezením pojmu sexualita. Pojem sexualita je velmi složitý pojem, který není jednoduché objasnit, proto se ve své práci nemohu spokojit pouze s jedním vysvětlením sexuality. V této práci tedy pojem sexualita vymezím z pohledů několika autorů, kteří o sexualitě ve svých knihách píší.

Český sociolog Jan Jandourek ve svém Sociologickém slovníku vymezuje sexualitu tak to:

Projevy lidského chování bezprostředně směřující k reprodukci lidského rodu nebo k fyzickému a psychickému uspokojení sexuální touhy. Sexualita má biologický, psychický a kulturní rozměr.¹

Jandourek tedy vymezuje sexualitu jako seskupení biologických, psychologických a sociálních faktorů. Toto vymezení je proto tuto práci ovšem velmi přímé a striktní. Jandourek ovšem pojem sexuality dále rozvíjí:

Lidská sexualita má mnoho podobných znaků se zvířaty, např. heterosexuální a homosexuální styk, masturbaci, milostné hry a přede hry, smyslové podmínky. Lidská sexualita se liší četností sexuálních praktik, vyšší sebekontrolou (schopností odložit

¹ J. Jandourek *Sociologický Slovník* str. 214

dosažení slasti), častým oddělením sexuálního chování od reprodukce a trvalou sexualizací. V průběhu socializace si jedinec musí osvojit sexuální roli a přijmout svou sexuální orientaci. Na sexuální chování mají určitý vliv sociální status a věk, malý vliv místo bydliště (venkov, město). Velmi se liší prožívání sexu u muže a ženy. Vrchol sexuální potřeby (a za příhodných podmínek i aktivity) je u muže v 18 letech u ženy v 30 letech. Oproti očekávání nemá dnes velký vliv na sexuální chování náboženství. Věřící sice začínají své sexuální aktivity v průměru později, ale je jejich chování se poté v zásadě neliší od zbytku populace. Náboženství stanovuje pro sexualitu přísná pravidla, ale jejich dodržování nebylo vždy vymáháno se stejnou důsledností.²

Zde už Jandourek pojem sexualita rozvinul. Píše zde, že sexualita má mnoho podob a působí na ní více faktorů. V úvodu je uvedeno, že lidská sexualita je sice podobná zvířecí, ale člověk je na rozdíl od zvířat schopen svou sexualitu kontrolovat a je schopen oddělit sex za účelem rozmnožování a sex za účelem zábavy. Dále se můžeme dočíst, že na velký vliv na lidskou sexualitu má socializace a člověk díky ní sexuálně dozrává. Je také důležité si povšimnout, že podle Jandourka náboženství již nemá takový vliv ve společnosti na sexualitu, jako mývalo v minulých stoletích. I když Jandourek pojem sexualita velmi rozvinul a zahrnul v ní již více faktorů, je však důležité se podívat, jak se sexualitu nahlízejí i jiní autoři.

Dalším autorem, který se lidskou sexualitou zabývá, je známý britský sociolog Anthony Giddens. Giddens ve svém díle Sociologie vymezuje sexualitu pomocí biologických faktorů velmi jednoduše, kdy poukazuje především na biologický rozdíl mezi mužem a ženou, a že nám tento rozdíl přikazuje se rozmnožovat.

Sexualita má nepochybně biologický základ, protože se mužské a ženské pohlavní orgány liší právě tak jako jejich prožitek orgasmu. Navíc zjevně existuje biologický imperativ, jenž nám velí rozmnožovat se, jinak by lidský druh vyhynul.³

² J. Jandourek *Sociologický Slovník* str. 214

³ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 121

Toto biologické vymezení od Giddense se velmi podobá Jandourkově definici, kdy sexualita slouží především k rozmnožování lidského druhu. Giddens se stejně jako Jandourek nespokojil pouze s biologickým vlivem na sexualitu a dále vysvětluje, že na lidskou sexualitu má vliv společnost.

Většina lidí ve všech společnostech je heterosexuálně zaměřena, tj. hledá citové vztahy a sexuální uspokojení u jedinců opačného pohlaví. Heterosexualita je v každé společnosti základem manželství a rodiny. Kromě heterosexuálního styku se ovšem vyskytuje i mnoho jiných forem sexuálního chování. Judith Lorberová rozlišuje neméně než deset různých sexuálních identit: od heterosexuálního muže a ženy, přes homosexuálně orientované a bisexuály obou pohlaví až po mužské a ženské transvestity a transsexuály. Sexuální praktiky samy jsou ještě rozmanitější. Freud říkal, že lidé jsou „polymorfně perverzní“. Chtěl tím říci, že lidé mají velkou škálu sexuálních zájmů a zálib, jimiž se často řídí i v takové společnosti, která to zakazuje. Freud zahájil své výzkumy na sklonku devatenáctého století, kdy převládala dost prudérní morálka; přesto však jeho pacienti uváděli velmi pozoruhodné sexuální anamnézy. Muž či žena se může sexuálně stýkat buď jen s muži, nebo jen se ženami, nebo s oběma; s jediným partnerem anebo s několika současně. Každý může sexuálně žít úplně sám (masturbace) anebo se sexuální aktivity vzdát (celibát). Někteří lidé se sexuálně stýkají s transvestity nebo transsexuály, vzrušují se pornografií nebo erotickými pomůckami, praktikují sadomasochismus nebo mají pohlavní styk se zvířaty. Ve všech společnostech existují normy chování, které některé praktiky schvalují, zatímco jiné zavrhuje nebo přímo odsuzují. Tyto normy však mohou být velmi rozdílné. Lze to doložit na příkladě homosexuality, kterou některé kultury v určitém kontextu tolerují nebo k ní přímo vybízejí. V antickém Řecku byla láska mužů k chlapcům idealizována jako nejvyšší forma sexuální lásky. O skutečnosti, že většina sexuálních zvyklostí je spíše naučená než vrozená, svědčí mimo jiné i velké rozdíly mezi formami heterosexuálního chování přijímanými v různých kulturách.⁴

Giddens sociálnímu vlivu přikládá velký vliv. Ze začátku zmiňuje, že přestože ve společnosti převládá heterosexuální orientace, ale objevují se i další orientace jako homosexualita, bisexualita, asexualita atd. Je důležité si uvědomit, že

⁴ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 121-122

toho zmínění další sexuálních orientací stojí proti biologickému vymezení sexuality, kdy má sloužit k reprodukci lidského druhu. Dále se Giddens opírá o Freudovy poznatky, kdy poukazuje na to, že i jisté formy sexuality, které jsou společností zakazovány se i tak projevují, přestože mohou být trestány. Ke konci pak Giddens upozorňuje na to, že některé formy sexuality jsou ve společnosti podporovány a uvádí to na příkladu antického Řecka. Přestože Giddens poukazuje na to, že sexualitu ovlivňují biologické faktory, upřednostňuje více faktory sociální. Poukazuje na to, že sexualita je z většiny spíše získaná než vrozená a také uvádí, že každá kultura se velmi liší v přijímání různých sexuálních zvyklostí.

Český sexuolog Radim Uzel v knize Vybrané otázky lidské sexuality píše o sexualitě následovně:

Sexualita je záležitostí tak každodenní a běžnou, že je často srovnávána s běžnými fyziologickými potřebami: kyslíkem, jídlem, pitím a spánkem. Přitom se ovšem od těchto potřeb liší – sexuální abstinence není smrtelná. (...) Bez sexu se dá celoživotně žít, přežije to člověk, nepřežilo by to lidstvo. Sexualita je totiž opatřením prokreačním - rozmnožovacím.⁵

Autor zde přirovnává lidskou sexualitu k běžným lidským potřebám, které potřebujeme pro život. Přestože je zde sexualita přirovnána k ostatním životním potřebám je řečeno, že na rozdíl od ostatních potřeb není její nedostatek smrtelný pro člověka, ale naopak její nedostatek je smrtelný pro lidstvo. Sexualita je zde popsána jako důležitá složka pro zachování lidského druhu. Tento fakt autor dále rozvíjí:

Spojení sexu a prokreace je běžné v celé živočišné říši. Lidská sexualita má oproti zvířecí však jeden bonus navíc – je totiž také opatřením rekreačním. Způsobuje rozkoš, potěšení, je to příjemná věc. Tento aspekt sexuality je vlastní pouze našemu biologickému druhu Homo sapiens. Naprostá většina pohlavních styků se uskutečňuje nikoliv za účelem rozmnožování, ale aniž o rozmnožování člověk usiluje.

⁵ R. Uzel Vybrané otázky lidské sexuality str. 7

Rekreační dimenze sexuality je také zdrojem nesmírné variability sexuálního chování, způsobuje různorodost sexuálních projevů.⁶

Autor zde lidskou sexualitu již popisuje jako unikátní v živočišné říši, jelikož u člověka už neslouží pouze k zachování druhu, ale slouží i jako prostředek k rozkoši a potěšení. Zde nacházíme podobnost s Jandourkem, který taktéž popisuje sexualitu jako prostředek k uspokojení fyzické a psychické touhy. Přestože autor na začátku píše, že sexualita slouží především k rozmnožování, zde již píše, že většina sexuálních styků je již za účelem uspokojení rozkoše a nikoliv jako prostředek pro rozmnožování. Radim Uzel ovšem kromě biologického vlivu na sexualitu stejně jako ostatní autoři zohledňuje vliv společenský.

Normy projevů lidského sexuálního chování nemají jednou provždy absolutní platnost. Jeho různé odchylky mohou někde platit za chorobné, jinde zase mohou být vítány. Sotva existuje nějaká forma lidského sexuálního chování, o kterou by lidstvo v určitých dobách a v určitých kulturách neusilovalo a která by nebyla současně jinými kulturami zatracována a proklínána. Stabilita lidské společnosti ovšem vyžaduje, aby bylo sexuálním chováním nějakým způsobem usměrňováno a regulováno. Etická regulace sexuality je většinou společností přijímána a většinou lidí aspoň formálně respektována.⁷

Jako jiní autoři i zde vidíme, že Radim Uzel přikládá společenskému vlivu na sexualitu důležitou roli. Autor poukazuje na to, že některé formy sexuality jsou někdy vnímány pozitivně a někdy naopak negativně, stejně jako na to poukazoval již Giddens.

Jak tedy můžeme vidět z výše uvedeného textu, všichni autoři poukazují na to, že na sexualitu působí vliv jak biologický tak společenský. Nelze tedy brát lidskou sexualitu za něco čistě biologického nebo naopak čistě společenského. Sexualitu tedy můžeme pospat jako biologickou potřebu, která je vrozená ovšem se díky společnosti vyvíjí a mění, přesně tak jak se vyvíjí a mění lidská společnost.

⁶ R. Uzel *Vybrané otázky lidské sexuality* str. 7

⁷ R. Uzel *Vybrané otázky lidské sexuality* str. 7

V této práci tedy budu chápat pojem sexuality jako soubor biologických potřeb vrozených, které se ovšem se společenským vlivem mění. Z biologického hlediska tedy bude nahlíženo na lidskou sexualitu stejně, jako na ní nahlízejí výše zmínění autoři Jandourek a Uzel a to tedy, že je sexualita je chování, které směřuje k reprodukci lidského a je zároveň prostředkem k upokojení fyziologických potřeb lidského jedince. Ze společenského hlediska pak bude na lidskou sexualitu nahlíženo jako na soubor určitých norem a pravidel, která jsou daná pro určitou společnost a kulturu.

2.2. Gender

Se sexualitou je silně spjat pojem gender. Gender je vymezení mezi rolí muže a ženy a na rozdíl od pohlaví, které je dáno biologicky je dán společností. Ve slovníku jej najdeme definován takto:

Pojem označující nikoliv biologické, ale sociální aspekty pohlaví. (...) Pohlaví člověka je dáno biologicky, ale pokud jde o sociální chování, lidé se nerodí jako muži a ženy, ale musí se naučit jako muži a ženy jednat. Existuje řada vzorců chování, které jsou ve společnosti považovány za typicky mužské nebo ženské.⁸

Jandourek zde pojem vysvětlil tak jak je všeobecně znám. Je zde vysvětleno, že za pojmem gender se chovávají všechny normy chování, které se očekává od mužů a žen. Toto vysvětlení lze považovat za dostatečné, ale je velmi všeobecné a proto se podívám jak se gender zaměřuje jiný autor.

Český sociolog Martin Fafejta vysvětluje pojem gender na rozdíl od Jandourka podrobněji a v jeho knize můžeme gender vysvětlit takto:

⁸ J. Jandourek *Sociologický Slovník* str. 90

Termínem gender označujeme kulturní a sociální stereotypy a očekávání, které se pojí k jednotlivým pohlavím. Gender je sociální konstrukt a jako takový se mezi společnostmi liší a lze ho sociálně měnit. Když padly předsudky ohledně vzdělávání žen, změnilo se i chápání toho co je ženství. Vzdělávání se už nepříčilo ženské přirozenosti, ale stereotypům, které omezovaly místo ženy ve společnosti a snižovaly její schopnosti. Tyto stereotypy spoluvytvářely ženský gender, a tím jak padly, podoba ženského genderu se změnila.⁹

Z počátku je jistá podobnost, Fafejta pojímá gender také jako očekávané a předem dané chování, které se očekává od muže a ženy. Na rozdíl od Jandourka, ale pak gender obohacuje o vysvětlení, že se může v každé společnosti lišit a může se vyvíjet stejně jako společnost, což ukazuje na příkladu se vzděláváním žen. To, že se gender může vyvíjet a měnit pak Fafejta více rozšiřuje a poukazuje na to, že je nám už od narození říkáno, jak se máme chovat.

Na genderu je ze sociologického pohledu podstatné, že je ho možno coby sociální konstrukt měnit. Není pevný, závazný je pouze na základě sociálních norem. Jde o roli, ke které každý může přidávat vlastní obsah. Není dopředu dáno, jaká je jeho podoba je správná nebo špatná. Přitom je nám vštěpován již od narození a stává se součástí naší identity. Jde o určité sociální ženství a mužství – takto na něj lze nahlížet jako na instituci.¹⁰

Dále pak Fafjta gender více rozšiřuje a poukazuje na to, že genderů můžeme mít více než jen pouze dva, ale že jich může být teoreticky i neomezené množství. Autor zde i poukazuje na to, že gender spojujeme s pohlavím:

Gender je sociální konstrukt, který spojujeme s pohlavím. Přesto není příčinným následkem pohlaví, teoreticky lze spojitost genderu a pohlaví uvolnit. Dva lidé stejného pohlaví mohou žít v různých gendrech. Gendery nemusí být pouze dva. Homosexuální muž může mít jiný gender než muž heterosexuální, neboť mužství homosexuála se může pojit s jinými představami než mužství heterosexuála.

⁹ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 30

¹⁰ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 30

Vzhledem k tomu, že gender je sociální konstrukt a počet genderů je dán sociálně, teoreticky jich může být nekonečně mnoho.¹¹

Zde Fafejta poukázal na to, že můžeme mít gender muže heterosexuálního a homosexuálního. Ve spojení s pohlavím pak poukazuje na myšlenku oddělení genderu a pohlaví. Tato separace genderu a pohlaví však ve společnosti není úplně možná, jelikož již od narození naše pohlaví určuje to, jak budeme v budoucnosti vychovávaní. Dále Fafejta poukazuje na fakt, že naše společnost mezi genderem a pohlavím nijak nerozlišuje a dále pak, že každý jedinec je heterosexuál.

Faktem je, že od narození jsou děti vychovávány pouze v jednom genderu ze dvou: mužském nebo ženském. Naše společnost jednak neodlišuje mezi pohlavím a genderem a za druhé je normální jedinec z jejího hlediska heterosexuální.(...) Dítě získává svůj gender ještě dříve, než spatří světlo světa. (...) Každý z nás se rodí do předem dané sociální reality a v ní zaujímá již připravené místo. Je nám dána generová role – mužská nebo ženská, aniž by se nás kdokoliv ptal, jestli jsme s ní spokojeni.¹²

Fafejta dále ve vymezení pojmu genderu poukazuje na to, že i když teoreticky můžeme pohlaví a gender oddělit jak je výše zmíněno, tak ovšem v běžných situacích pohlaví a gender neodlišujeme, ale naopak je spojujeme a bereme jako jedno:

V každodenních sociálních situacích gender od pohlaví neodlišujeme. Existenci genderu si neuvědomuje. Bereme v potaz pouze biologické pohlaví a spojujeme jej s určitými institucemi, rolemi, identitami, aniž bychom si uvědomovali, že tato spojení jsou sociálně konstruovaná.(...) Do role generové se rodíme a nikdo nepřepokládá, že bychom někdy měli hrát roli opačnou – žena mužskou a muž ženskou, či dokonce nějakou úplně jinou. (...) Okolí nás vnímá jako muže nebo ženu bez ohledu na to jaké postavení ve společnosti zaujímáme. Mužství nebo ženství považujeme za biologický fakt, se kterým se rodíme.(...) Mužství nebo ženství určuje,

¹¹ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 30-31

¹² M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 31

jaké schopnosti máme a jaké ne. Z toho pro nás plynou povinnosti a očekávání, kterým musíme dostát.¹³

Zde tedy vidíme, že kromě nerozlišování mezi pohlavím i genderem, Fafejta poukazuje na to, že v podstatě od narození nemáme žádnou možnost výběru toho, jak na nás společnost bude nahlížet. Je tedy dané, pokud se narodí chlapec tak od něj společnost bude vyžadovat chování, které je od mužského genderu očekáváno a to stejné platí i naopak pokud se narodí dívka, bude od ní vyžadováno chování, které náleží ženskému genderu.

V závěru tedy Fafejta poukazuje na to, že ani my samy ve finále nerozlišujeme podle pohlaví, ale podle genderu a ten pak spojujeme s biologickými znaky. Autor poukazuje na to, že díky genderu vlastně potvrzujeme své pohlaví a naopak díky pohlaví potvrzujeme svůj gender.

V reálném životě vlastně vůbec nerozlišujeme podle pohlaví – měřítkem je pro nás gender. (...) Naprosto automaticky si spojujeme sociální znaky s pohlavím.(...) V sociálním jednání proto nelze oddělit pohlaví od genderu. (...) Biologické pohlaví je sice něčím, z čeho sociální konstrukce genderu vychází, ale zároveň gender musí neustále stvrzovat mé pohlaví. (...) I sami sebe vnímáme většinou skrze gender.¹⁴

V této práci budu tedy nahlížet na gender, jakožto na sociální konstrukt, který definuje očekávané vzorce chování, která náleží buď mužům a ženám. Budu však nahlížet na gender stejně jako sociolog Martin Fafejta. Budu tedy očekávat, že genderu může být více než dva. Dále budu brát na vědomí, že se gender neustále vyvíjí a není pevně daný a může se kdykoliv změnit.

V závěru tedy v této práci je na gender nahlíženo jako na sociální konstrukt, který se stejně jako společnost neustále mění a vyvíjí, že ve společnosti nemusí vždy existovat pouze gender mužský a ženský, který vychází z heterosexuality, ale že

¹³ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 31-32

¹⁴ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 34-35

může existovat například gender homosexuálního muže nebo ženy, který se bude od toho heterosexuálního lišit.

2.3.Heterosexualita

Heterosexualita je nejrozšířenější sexuální identita ve společnosti. Heterosexualita je velmi důležitá, jelikož slouží k zachování lidského rodu, a mohu ji tedy definována takto: Heterosexuální lidé jsou citově a fyzicky přitahováni k osobám opačného pohlaví. Jelikož je Heterosexualita tak to rozšířena a všemi autory i lidmi brána stejně, nebudu využívat žádnou slovníkovou definici, jelikož je definice heterosexuality všeobecně známý pojem.

2.4.Homosexualita

Opakem k heterosexuální identitě pak je identita homosexuální. V sociologickém slovníku je homosexualita definována takto.

Sexuální orientace na osoby stejného pohlaví. U žen se častěji hovoří o lesbické lásce nebo lesbismu. Pojem homosexualita se nesmí zaměňovat s pederastií (homosexuální vztah muže k chlapci), pedofilii (heterosexuální vztah k dětem) ani s historickou efebofilií v antice (společensky tolerovaná náklonnost muže ke krásným chlapcům).¹⁵

Tato definice je velmi stručná avšak vystihuje velmi dobře pojem homosexualita. Jandourek zde kromě definice homosexuality píše i o jejích jiných formách, které se vyskytovali nebo stále vykytují v naší společnosti. Těmto pojmům se však budu věnovat v dalších částech práce, jelikož je považuju za důležité, ovšem ne v této části práce.

¹⁵ J. Jandourek *Sociologický Slovník* str. 98

Přestože pojem heterosexuality jsem vyjasnil velmi stručně, považuju za vhodné se pojmu homosexualita věnovat podrobněji, jelikož v nedávné době prošla velmi zásadními změnami, na které je se důležité zaměřit. Sociolog Anthony Giddens ve své knize věnuje pojmu homosexualita několik kapitol, ve kterých popisuje, jak se tato sexuální identita v naší společnosti v posledních několika letech vyvinula.

Homosexualita existuje ve všech kulturách. Představa „homosexuálního jedince“, který se svým sexuálním založením zřetelně odlišuje od většiny populace, však vznikla v poměrně nedávné minulosti. Michel Foucault (1978) dospěl k závěru, že až do 18. století prakticky neexistovala.¹⁶

Zde autor poukazuje, že podle slavného sociologa prakticky v naší společnosti homosexualita jako taková vůbec neexistovala. Giddens pak dále popisuje, že to dnes považujeme za homosexualitu, bylo součástí velkého pojmu známého jako Sodomie a jako taková byla ve společnosti velmi přísně trestána. Později autor píše, jak se heterosexuality vymanila z toho pojmu a získala tak vlastní „uznání“, ale i tak na ní bylo dále nahlíženo jako na nepřirozenou úchylku, kterou je nutno potrestat.

Sodomie jako taková (tj. anální styk] byla církevními autoritami i zákony považována za zločin; v Anglii a řadě jiných zemí byla trestána smrtí. Nebyla však definována jako specificky homosexuální provinění, mohlo jít nejen o sodomii mezi dvěma muži, ale také o anální styk mezi mužem a ženou, anebo sexuální kontakt mezi mužem a zvířetem. Teprve od šedesátých let 19. století, kdy byl zaveden pojem „homosexualita“, byli homosexuálové stále více považováni za zvláštní typ lidí, postižených určitou sexuální úchylkou (Weeks, 1986). Pojem „lesbické“ lásky se objevil o něco později. Trest smrti za „nepřirozený styk“ byl ve Spojených státech zrušen hned po získání nezávislosti a v Evropě na přelomu osmnáctého a devatenáctého století. Ještě před několika desetiletími však byl homosexuální styk v Británii - stejně jako téměř ve všech ostatních západních zemích - považován za trestný čin. Tato skutečnost zčásti vysvětluje, proč u mnoha lidí přetrvávají

¹⁶ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 126

nepřátelské postoje vůči homosexuálům, přestože se už neopírají o zákonná ustanovení.¹⁷

Autor ve výše zmíněné citaci píše o tom, jak tvrdě byla homosexualita trestána. Důležité si povšimnou, že homosexualita popisovaná jako nepřirozený styk byl trestán ve světě trestem smrti a až na přelomu osmnáctého století začal být tento trest postupně rušen. Přesto ovšem homosexualita zůstávala stále trestním činem a až teprve nedávno přestala být homosexualita označována jako trestný čin. Dále autor zmiňuje, že lesbická láska, tedy náklonnost ženy k jiné ženě se objevil až později. Giddnes píše také o tom, že i dnes někteří lidé stále zaujímají nepřátelský postoj vůči homosexualitě, i když je již považována za něco normálního. Dále pak Giddnes píše o studii Kennetha Plummera, ve které se autor zabíral různými typy homosexualit, které se vyskytovali v západní kultuře.

Klasická studie Kennetha Plummera rozlišila čtyři typy homosexuality, které se vyskytují v moderní západní kultuře. Jako nezávaznou formu označuje přechodné homoerotické projevy, které nemají určující vliv na celkový charakter sexuálního života jedince. Do této kategorie patří „zamilování se“ do spolužáka nebo vzájemná masturbace v pubertě.¹⁸

První kategorii je „homosexualita“ během puberty, která je spíše přechodná. Mladí chlapci spíše experimentují se svou sexualitou a zjišťují, co je přitahuje. Toto období podle autora práce nemá velký vliv na sexuální charakter jedince. Další kategorií ve výzkumu byla sexualita mezi muži, která vzniká v uzavřeném prostředí a nuceném pobytu bez přítomnosti žen.

S homosexualitou situační se setkáváme v určitých prostředích, v nichž k homosexuálním stykům pravidelně dochází, přestože jim jedinec nedává přednost. Chování tohoto typu se často vyskytuje v situacích, kdy je omezena svoboda pohybu a muži jsou nuceni žít bez žen, například ve vězení nebo v kasárnách. Je považována

¹⁷ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 126

¹⁸ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 127-128

*spíše za náhražku heterosexuálních styků než za preferovanou formu sexuální aktivity.*¹⁹

V této kategorii, je homosexualita opět přechodná a nemá celkový vliv na sexuální charakter jedince. Tato forma homosexuality se často vyskytuje mezi vězni nebo vojáky, kteří nemají jiný způsob sexuálního vybití. Třetí a čtvrtou kategorii tvoří již jedinci, u kterých homosexualita není přechodná, ale má trvalý charakter. Ve třetí kategorii se nacházejí homosexuálové skrytí nebo-li jedinci, kteří jsou přitahováni stejným pohlavím, ale otevřeně se k tomu nehlásí. Čtvrtou kategorii pak tvoří jedinci, kteří se otevřeně hlásí k homosexualitě a sdružují se do skupin, které mají také vlastní životní styl.

*O personalizované homosexualitě hovoříme u jedinců, kteří jsou orientováni na osoby stejného pohlaví, ale zůstávají izolováni od skupin, které se k této orientaci hlásí. Jejich homosexualita zůstává utajena, skryta před přáteli a spolupracovníky. Čtvrtý typ představuje homosexualita jako způsob života u jedinců, kteří se k ní veřejně přihlásili a nacházejí smysl ve sdružování s jinými osobami podobného sexuálního založení. Tito lidé patří obvykle k homosexuálním subkulturám, jež se vyznačují svébytným životním stylem (Plummer, 1975).*²⁰

Je důležité si povšimnout, že Plummer se vůbec nezabýval ženskou homosexualitou a zabýval se pouze homosexualitou u mužů. Dalším sociologem, o kterém se Giddens píše ve vztahu s výzkumem je Alfred Kinsey, jeho výzkum přinesl více poznatků o homosexualitě jak mužské tak také ženské.

Počet osob (mužů i žen), jež mají homosexuální zkušenosti nebo pocity, je daleko větší než počet osob žijících otevřeně homosexuálním životem. První poznatky o pravděpodobném rozsahu homosexuality v západních kulturách přinesl až výzkum Alfreda Kinseyho. Podle jeho zjištění lze jen polovinu amerických mužů považovat na základě jejich sexuální aktivity a sklonů po skončení puberty za „výlučně heterosexuální“. V Kinseyho vzorku mužské populace mělo osm procent po dobu tří a

¹⁹ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 128

²⁰ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 128

více let výlučně homosexuální vztahy a u dalších deseti procent byly víceméně rovnoměrně zastoupeny styky homo- i heterosexuální. Nejpřekvapivějším zjištěním byla skutečnost, že 37 procent mužů mělo alespoň jednu homosexuální zkušenost provázenou orgasmem. Dalších 13 procent pocítilo homoerotické sklony, které však nerealizovali.²¹

Podle studie Kinseyho lze jen polovinu amerických mužů za čistě heterosexuální, jelikož během puberty do styku se sexualitou. Ve vzorku populace, ve kterém výzkum probíhal se ukázalo, že 37 procent mužů mělo, alespoň jednu homosexuální zkušenost během, které dosáhli orgasmu a dalších 13 procent mělo sklony k homosexualitě, které však nerealizovali. Ty výsledky ukázali, že homosexualita je muži značně rozšířena. V další části výzkumu se pak Kinsey zaměřil na ženskou homosexualitu.

U žen našel Kinsey se svým týmem nižší výskyt homosexuality. Jen asi dvě procenta žen byla orientována výlučně na stejné pohlaví; 13 procent uvádělo homosexuální zkušenost a dalších 15 připouštělo nerealizované homoerotické tužby. Pro Kinseyho a jeho spolupracovníky byly tyto údaje o výskytu homosexuality velkým překvapením, takže si své výsledky pokusili ověřit několika různými metodami. Dospěli však ke stejným závěrům (Kinsey et al., 1948, 1953).²²

U žen se pak ukázalo, že 13 procent mělo homosexuální zkušenost a dalších 15 procent mělo nerealizované homoerotické tužby. Ty výsledky byli pro Kinseyho velmi překvapující proto se je pokoušeli několikrát ověřit, ale došli vždy ke stejným závěrům. Až v roce 1994 se však nová studie poznatky Kinseyho zpochybnila.

Výsledky studie Sociální organizace sexuality z roku 1994 však tyto poznatky zpochybňují: namísto 37 procent zjistili tito autoři homosexuální zkušenost na úrovni orgasmu jen u devíti procent mužů; pouze osm procent mužů uvádělo nerealizované homosexuální touhy a dokonce jen tři procenta přiznávala, že měli v právě uplynulém roce styk s mužským partnerem. Autoři ovšem připouštějí, že přetrvávající

²¹ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 128

²² A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 128

stigma spojené s homosexualitou pravděpodobně vedlo k podhodnocení jejího skutečného výskytu. Kritika si navíc všimla toho, že náhodný vzorek v této studii nevzal v úvahu koncentraci homosexuálů ve velkých městech, kde pravděpodobně představují asi 10 procent celkové populace.²³

V nové studii se ukázalo, že pouze 9 procent mužů mělo nějakou homosexuální zkušenost a pouze 8 procent mělo nerealizované homosexuální touhy, což je poněkud velký rozdíl u původních 37 procent, kdy muži měli homosexuální zkušenost a 15 procent, kteří měli nerealizované homosexuální touhy. Kritika práce pak, ale poukázala na to, že výzkum nevzal v potaz větší koncentraci homosexuálů ve velkých městech.

Jak již bylo napsáno výše, homosexualita si v posledních letech prošla velkým vývojem. Z počátku byla homosexualita součástí sodomie a byla tedy považována za trestný čin. I když se postupem času homosexualita oddělila stále zůstávala považovaná za trestný čin a v některých zemích byla dokonce trestána smrtí, od které se postupně odpustilo. Jako trestný čin se homosexualita přestala považovat a v posledních několika desítkách let. S tím jak více společnost přijímala homosexualitu začala vznikat různé výzkumy, které měli za cíl zjistit výskyt homosexuality ve společnosti. Mezi nejznámější patřili výzkumy Plammera a Kinseyho. Díky tomuto vývoji, který v posledních letech proběhl tak můžeme homosexualitu považovat za něco z zcela běžného a nemusíme jedince, kteří se k ní hlásí nijak trestat za jejich přirozenost.

2.5. Bisexualita

Kromě heterosexuality a homosexuality se také objevuje bisexualita. Bisexuální lidé jsou přitahováni oběma pohlavími. Bisexualitu lze definovat takto.

Jako bisexualita je označován stav, kdy jedinec nedvede přesně říci, které ze dvou pohlaví eroticky preferuje. Takových skutečně bisexuálních jedinců je však mezi

²³ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 128

*muži i ženami extrémně málo. V praxi se o bisexualitě hovoří zejména ve smyslu bisexuálního chování. Pak bisexualita označuje jedince, kteří uskutečňují, nebo uskutečnili sexuální styky s osobami obou pohlaví. Z logiky věci plyne, že mezi homosexuálními muži a ženami je výskyt jedinců s bisexuálním chováním vyšší než mezi jedinci heterosexuálními. Homosexuálně orientovaní lidé mají někdy tendenci hovořit o sobě jako o bisexuálech, aby existenci své homosexuální orientace učinili sociálně přijatelnější tam, kde se veřejné mínění proti homosexuálním lidem staví nepříteliš pozitivně.*²⁴

Přestože někteří autoři bisexualitu nepovažují za plnohodnotnou sexuální identitu, někteří lidé se k bisexualitě hlásí, a proto ji do své práce musím zahrnout.

2.6. Asexualita

Společně s heterosexualitou, homosexualitou a bisexualitou se v poslední několika letech ta začala také objevovat další sexuální identita a to asexualita. Zatím co bisexuální lidi přitahují obě pohlaví, tak asexuální jedinci nejsou sexuálně přitahováni ani jedním pohlavím. Sexuolog Radim Uzel píše o asexualitě, jakožto náhradě pojmu frigidita, kdy tuto „nemoc“ začínáme považovat za něco stejně přirozeného jako je homosexualita.

*Totální asexualita prý postihuje tři procenta světové populace a dá se říci, že je vlastně totožná s naprostou pohlavní chladností, frigiditou. Bylo by omylem domnívat se, že je snad vázána pouze na jedno pohlaví. Počet frigidních žen se zhruba shoduje s výskytem jejich mužských protějšků a příslušníci obou pohlaví teď mají zájem, aby se s nimi nezacházelo jako s nemocnými.*²⁵

Jak autor uvádí, že asexualita se již objevuje u 3 procent celé populace a pro ji nemůžeme ignorovat. Dále je pak také poukazuje na to, že lidé, kteří se hlásí

²⁴ J. Zvěřina, V. Budinský *Vše o sexu* str. 101

²⁵ R. Uzel *Abeceda sexu* str. 14

k asexualitě nechtějí být již nazýváni frigidními a nemocnými, proto budu chápat asexualitu stejně jako je vypsána v této citaci:

*Asexuální lidé necítí potřebu sexuálního kontaktu s jinou osobou nebo u nich sexuální touha zcela chybí. Nejedná se o poruchu, ale běžnou variantu lidské sexuality.*²⁶

3. Tradiční a moderní pohled na sexualitu

V úvodu této práce zmiňuji, že budu rozlišovat mezi sexualitou „Tradiční“ a „Moderní“. Pod těmito dvěma pojmy se skrývá nahlížení na sexuální orientace nebo sexuální identity v rámci lidské sexuality v naší společnosti. V této to kapitole se tedy tyto dva pojmy respektive pohledy pokusím více objasnit. Začnu tedy pohledem tradičním a poté navážu na pohled moderní.

3.1. Pohled na sexualitu

Pohled na sexualitu se v naší společnosti vyvíjel společně s tím, jak se vyvíjela společnost. Z počátku mělo na sexualitu velký vliv v západní společnosti křesťanství, které určovalo co je v sexualitě morální a co ne. Tento vliv ovšem postupně opadal a v dnešní společnosti až na výjimky již není tak silný. O vývoji pohledu na sexualitu píše sociolog Anthony Giddens takto:

Postoj západní společnosti k sexualitě se takřka po dvě tisíciletí utvářel především pod vlivem křesťanství. I když se u různých sekt a denominací setkáváme s velmi rozmanitými názory na místo sexuality v životě, převládá v křesťanství podezřívavý postoj k veškeré sexuální aktivitě. Podle mnoha křesťanů by měla být omezena na minimum nezbytné k plození dětí. V některých obdobích a na určitých místech vedl tento postoj k extrémně prudérnímu chování celé společnosti. Jindy

²⁶ http://www.transsexualita.cz/?page_id=651

naopak lidé na učení církve příliš nedbali nebo se proti němu bránili a hojně provozovali zakázané sexuální praktiky (například cizoložství).²⁷

Zde můžeme vidět, že pod vliv náboženství se snažil sexuální aktivitu co nejvíce snížit a zredukovat na minimum a sex měl být provozován pouze za účelem rozmnožování. Přestože byl vliv náboženství velký, tak jej někdy lidé ignorovali a stavěli se k sexualitě po svém. Změnu vlivu náboženství pak můžeme pozorovat v devatenáctém století, kdy se začali objevovat lékařské názory na sex a sexualitu, jak dále píše Giddens.

V devatenáctém století došlo k částečnému nahrazení náboženských představy o sexualitě představami lékařskými; ty však byly zpočátku právě tak rigidní jako názory církve. Někteří lékaři tvrdili, že jakákoli sexuální aktivita, která nesouvisí s rozmnožováním, vede k těžkému tělesnému postižení. Onanie měla údajně způsobovat slepotu, šilenství, srdeční choroby a mnoho dalších neduhů; orální sex byl vydáván za příčinu rakoviny.²⁸

Přestože se objevily lékařské poznatky, tak z počátku byli velmi podobné těm náboženským. Lékařství stejně jako náboženství omezovalo sexuální aktivitu pouze na účel rozmnožování a jakékoliv vedlejší aktivity spojovalo s problémy. Výraznou změnu můžeme pozorovat v Anglii během tak zvané viktoriánské éře, kdy se sexuální morálka podstatně změnila.

Ve viktoriánské éře převládalo sexuální pokrytectví. Podle viktoriánských konvencí neměla mít ctnostná žena o sex vůbec zájem; sexuální choutky svého manžela měla přijímat pouze jako povinnost. V rostoucích městech se však šířila prostituce, často v podstatě tolerovaná, a „lehké“ ženy byly vnímány jako bytosti úplně jiné kategorie než spořádané manželky. Mnozí muži viktoriánské éry, kteří vystupovali jako řádní a ukáznění občané, oddaní svým manželkám, však pravidelně navštěvovali prostitutky nebo si vydržovali milenky. Společnost se k takovému jednání u mužů stavěla blahosklonně, zatímco u „slušné“ ženy byl milenecký poměr

²⁷ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 123

²⁸ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 123

skandálem a „lepší společnost“ se jí stranila. Toto dvojí měřítko pro muže a ženy přetrvávalo dlouho a jeho pozůstatky dodnes nezmizely.²⁹

I když se „sexuální morálka“ během viktoriánské éry poněkud uvolnila, vznikl zde dvojí metr. Mužům bylo tolerováno navštěvování prostitutek pod podmínkou, že na veřejnosti budou vystupovat řádně a ukázněně tak jak to od nich společnost očekávala. Naproti tomu ženy měly vystupovat jakožto spořádané manželky a ženy čistých mravů, jenž se o sex nijak nezajímaly. Pokud si muž našel milenkou nebylo mu to nijak vyčítáno, ale pokud to stejné udělá žena bude nato pohlíženo skandálně a společnost se jí bude stranit. Přestože se již zde objevuje jakési uvolnění velkou sexuální „revolucí“ můžeme vidět a velmi později a to v šedesátých letech minulého století.

V současnosti existují tradiční postoje tohoto typu zároveň s daleko liberálnějšími postoji k sexualitě, které se rozvinuly především v šedesátých letech. Zvláště lidé ovlivnění křesťanským učením bývají dosud přesvědčeni o nevhodnosti předmanželských zkušeností a obvykle neschvalují žádnou formu sexuálního chování kromě pohlavního styku v rámci manželství. I oni však dnes daleko více uznávají sexuální uspokojení za žádoucí a významnou součást manželského vztahu. Jiní naopak předmanželský pohlavní styk připouštějí nebo přímo schvalují a mají tolerantní postoj také k odlišným sexuálním praktikám. Je nesporné, že ve většině západních zemí převládly v posledních třech desetiletích tolerantnější názory na sex. Ve filmech a v divadle můžeme vidět scény, jež by byly v minulosti naprosto nepřijatelné; pornografie se stala volně dostupnou pro většinu dospělých, kteří o ni projeví zájem.³⁰

Jak tedy můžeme vidět v šedesátých letech se morálka co se týče sexuálních aktivit začala postupně uvolňovat. Lidé přestávají sexuální aktivity omezovat pouze na rozmnožování, ale také je již vyhledávají jen jako součást uspokojení. Společně s tím uvolněním začínají také lidé připouštět nebo schvalovat předmanželský sex, který do té doby považovali za nevhodný. Toto uvolnění vedlo k rozšíření

²⁹ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 123

³⁰ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 123

tolerantnějšího názoru na sex a tím pádem sex začal pronikat do filmografie a pornografie se stala více dostupnou. Kromě tolerantního přístupu k sexu si v této době lidé začínají uvědomovat a připouštět homosexualitu, která si od šedesátých let prošla obrovským vývojem.

V jistém smyslu se dnes homosexualita „normalizuje“, neboť se stává společensky přijatelnější. V 70. a 80. letech se vnímání homosexuality ze strany veřejnosti poněkud změnilo, na čemž se podílel především mediální úspěch androgynních populárních hvězd typu Davida Bowieho a Boye George.³¹

Přestože se pohled na homosexualitu začal měnit a úspěch celebrit tomu velmi napomohl, tak i přesto to změna až tak veliká. Jak ukazuje výzkum, který proběhl v Británii, lidé stále spíše zaujímali k homosexualitě negativní postoj. Ve Spojených státech dokonce někteří lidé chtěli homosexualitu léčit a z homosexuálu udělat opět „normální“ lidi.

V postoji veřejnosti k homosexuálům ostatně nedošlo k tak zásadnímu obratu, jak se často uvádí; všeobecnou toleranci vůči nim by bylo chybou přeceňovat. Ve Velké Británii se například ještě v roce 1985 vyslovilo 59 procent osob dotázaných v průzkumu veřejného mínění, že homosexuální vztahy jsou „vždy špatné“ a pouze 13 procent uvedlo, že na nich „není nic špatného“. Ve Spojených státech existují nátlakové skupiny, které si kladou za cíl homosexuály „napravit“: donutit je, aby vstoupili do sňatků s osobami opačného pohlaví. Mnozí lidé dosud považují homosexualitu za zvrácenost a jsou zuřivými odpůrci všeho, co by ji mohlo učinit součástí „normálního“ života.³²

Velká změna pro homosexualitu nastala až v roce 1992, kdy byla oficiálně vyjmuta ze seznamu duševních poruch a začala být považována za další verzi lidské sexuální orientace.

³¹ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 129

³² A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 129-130

Od roku 1992 je homosexualita vyjmuta ze všech seznamů duševních poruch a považuje se za nepatologickou menšinovou variaci lidské sexuální orientace. Není to tedy ani nemoc, ani úchylka, je to zkrátka preference osob stejného pohlaví jako erotických objektů. Ze sexuologického hlediska je pro určení orientace přitom podstatné to, do koho se člověk zamilovává, koho citově upřednostňuje. Z tohoto hlediska pak můžeme považovat homosexualitu (stejně jako heterosexualitu) především za preferenci citovou.³³

I přesto, že je homosexualita od roku 1992 nepovažována za nemoc nebo úchylku, stále se s ní pojí různé mýty. S homosexualitou se také pojí různé specifické stereotypy, jako že homosexuální muži vykonávají určitá povolání, které ovšem nejsou pravdivé a někdy se homosexuální muži chovají natolik mužsky, že je heterosexuální populace bere jako ohrožení.

Netolerantní postoje vůči homosexualitě byly v minulosti natolik výrazné, že teprve nedávno zmizely některé mýty, jimiž bylo toto téma dlouho obestřeno. Homosexualita není choroba a nemá přímou souvislost s žádnou formou psychické poruchy. Navzdory některým populárním stereotypům není pravda, že homosexuální muži vykonávají jen určitá specifická povolání (kadeřníci, tanečníci, umělci). Většina homosexuálů nejsou transvestité; mezi transvestity převažují heterosexuálně založení muži. Některé názory a typy chování homosexuálních mužů lze považovat za reakci na obvyklé ztotožňování mužnosti se silou - což může být jednou z příčin toho, že je heterosexuální populace vnímá jako hrozbu.³⁴

I když už ve většině společností je homosexualita přijímána stále můžeme najít i společnosti, kde je odmítána a je považovaná za kriminální činnost jako tomu bývalo ve starších dobách.

Psychosociální a kulturní postoje k homosexuálním lidem se měnily podstatným způsobem. V novější době známe ve světě ještě stále společnosti, kde je homosexuální chování kriminalizováno. Platí to zejména o sexuálních stycích mezi

³³ P. Weiss Sloupky o sexu str. 92

³⁴ A. Giddens Úvod do Sociologie str. 129

muži („sodimie“, „pederastie“ coby trestné činy). Přetrvává stále ještě také medicionalizace homosexuality, když někteří psychoanalyticky a behaviorálně orientovaní psychoterapeuti považují stále ještě homosexuální orientaci za patologický stav a snaží se ji léčit.³⁵

Jak můžeme vidět tak se stále existují jedinci, kteří by rádi homosexualitu léčili, i když jak je psáno výše není již od roku 1992 považována za nemoc nebo úchylku. Spíše než léčit bychom měli homosexuální menšinu uznávat a zajistit jí stejná práva jakou má heterosexuální většina.

*Homosexuální orientace se dnes jako duševní porucha vůbec nezmiňuje v žádném mezinárodně platném seznamu nemocí a vad, jak je publikuje Světová zdravotnická organizace. Jde o výraz uznání homosexuálně orientovaných mužů a žen jako svébytné sexuální menšiny, která není v moderních demokraciích ani kriminalizována, ani medicinalizována. Homosexuální menšina má mít stejná práva a stejné povinnosti jako heterosexuálně orientovaná většina.*³⁶

Jedno ze základních práv, kterých se homosexuální menšina dožaduje je možnost žít v manželství stejně jako heterosexuální většina a s tím také spojené právo na vychovávání svých potomků. Dokud tohoto práva homosexuální menšina nedosáhne, bude nespokojená a znevýhodněná vůči heterosexuální většině.

Většina homosexuálů však prostě chce být považována za obyčejné lidi. Poukazují na to, že i oni potřebují ekonomickou a citovou jistotu právě tak jako kdokoli jiný. Andrew Sullivan, katolík a homosexuál, uvádí ve své knize Skoro normální (Virtually Normal, 1995) řadu přesvědčivých argumentů pro existenci homosexuálního manželství. Dlouho se trápil nad tím, jak spojit náboženské přesvědčení se svou sexuální orientací. Považuje homosexualitu za něco, co je alespoň částečně biologicky podmíněno a není jen otázkou volby. Žádat po někom, aby se vzdal homosexuality, proto znamená žádat, aby se vzdal naděje milovat a být milován někým jiným. Jako křesťan by ovšem měl mít právo naplnit svou lásku v

³⁵ J. Zvěřina, V. Budinský *Vše o sexu* str. 102

³⁶ J. Zvěřina, V. Budinský *Vše o sexu* str. 102

*manželství. Je proto nutné homosexuální manželství legalizovat, jinak zůstanou homosexuálové znevýhodněnou a nespokojenou menšinou.*³⁷

V poslední době čím dál více homosexuálu začíná žít v trvalých svazcích. Tato snaha homosexuálu se ukázat, že jsou schopni žít v plnohodnotném svazku vede k tomu, že dnes můžeme zaznamenat ve společnosti čím dál větší toleranci k registrovanému partnerství.

*Mnozí homosexuální muži a ženy dnes žijí v trvalých svazcích a v některých zemích mohou také uzavírat registrovaná partnerství, přestože dosud nejde o plnoprávné sňatky. Protože netolerantní postoje vůči homosexualitě pomalu ustupují, projevují i soudy častěji ochotu svěřit dítě do opatrování matce žijící v homosexuálním vztahu. Techniky umělého oplodnění navíc umožňují, aby se homosexuálně orientované ženy staly matkami bez jakéhokoli heterosexuálního styku. Ve Velké Británii dnes prakticky ve všech „rodinách homosexuálních rodičů“ tvoří rodičovskou dvojici dvě ženy. V některých amerických městech se na konci 60. a počátku 70. let pokoušely sociální agentury svěřovat dospívající chlapce s homosexuální orientací do péče dospělých dvojic homosexuálních mužů. Pro negativní reakci veřejnosti však od těchto praktik muselo být upuštěno.*³⁸

S tím jak homosexuálové žijí ve svazcích, se také snaží vychovávat své vlastní potomky. Jak je psáno výše společnost je více a více ochotna svěřovat homosexuálním páru děti. Přestože, že ne v každé státě mají homosexuálové tuto možnost, tak díky moderní medicíně mohou již ženské homosexuální páry podstupovat umělé oplodnění. Dále můžeme vidět, že i když v okolo roku 1985 nebyl obyvatelé Velké Británie nakloněni homosexualitě a spíše ji považovali za něco špatného tak zde byli tendence, aby homosexuálové vychovávali děti, i když to byli většinou již také homosexuálně orientovaní jedinci.

V některých zemích světa existuje možnost, aby si homosexuální páry dítě adoptovaly, a dnes už mnoho dětí vyrůstá v rodinách s jednopohlavním rodičovským

³⁷ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 130

³⁸ A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 180

párem. Tato určitá revoluce v péči o děti samozřejmě dosud vyvolává vášnivé diskuze, a to jak mezi laickou veřejností, tak i mezi odborníky. Argumenty odpůrců této adopce se soustřeďují především na fakt, že děti vyrůstající v rodinách s jednopohlavním rodičovským párem jsou ochuzené o model rodiče druhého pohlaví. Obavy se týkají také možnosti narušení sexuální identity či orientace tohoto dítěte.³⁹

S tím jak je homosexuálům dovolena výchova dětí, se také ozývají její odpůrci, kteří se snaží tomuto jevu zabránit. Jejich argumenty se nejčastěji zakládají na tom, že výchova dětí homosexuálními páry může mít špatný vliv na vývoj dítěte. Ovšem díky novým výzkumům se již ví, že děti z homosexuálních rodin jsou naprosto normální.

Dnes už máme k dispozici výsledky mnoha výzkumů, které se v posledních třiceti letech zaměřili právě na tuto problematiku. Situace je jasná: u dětí jednopohlavních rodičovských párů nebylo zjištěno ve srovnání s jejich vrstevníky žádné narušení sexuální identity. Nebyl u nich zjištěn ani vyšší výskyt homosexuální orientace nebo neurotických příznaků, neobjevilo se ani narušení postavení těchto dětí ve vrstevnickém kolektivu. Z odborného hlediska lze proto jednoznačně konstatovat, že neexistují vědecké argumenty proti možnosti výchovy vlastního či adoptovaného dítěte jednopohlavním rodičovským párem. Všechny protiargumenty jsou v podstatě politického, emociálního nebo náboženského charakteru.⁴⁰

S tím jak roste počet uzavíraných registrovaných partnerství roste také počet jejich odpůrců. Tito odpůrci odsuzují homosexuální partnerství jakožto instituci, která oslabuje instituci tradiční rodiny, která v posledních letech upadá.

Odpůrci uzákonění partnerského soužití osob stejného pohlaví nejčastěji argumentují potřebou ochránit instituci rodiny, která v posledních dekádách postupně klesá na vážnosti a oblibě. Oslabení moderní rodiny je ovšem jev, který v žádném případě nesouvisí s nepatrnou homosexuální menšinou v populaci. Tím

³⁹ P. Weiss Sloupky o sexu str. 93

⁴⁰ P. Weiss Sloupky o sexu str. 93

hlavním motivem oslabení tradičních rodinných hodnot je pronikavý pokles porodnosti žen v celém vyspělém západním světě.⁴¹

Opak je spíše pravdou homosexuálové se snaží dosáhnout stejný práva a být si rovni s heterosexuálně orientovanou většinou. Jak můžeme vidět dále u homosexuála je o plnohodnotné manželství zájem naopak mezi heterosexuální většinou zájem o manželství spíše upadá.

Proč k tomu dochází právě v období, kdy se zdá, že pro heterosexuální dvojice ztrácí manželství na přitažlivosti? Jejich důvody jsou pochopitelné: chtějí mít stejný status, práva a povinnosti jako kdokoli jiný. Manželství dnes znamená především citový závazek, ale má i svou právní stránku. Dává partnerům právo rozhodovat o léčbě druhého v kritických situacích, právo na dědictví, podíl na důchodu a další ekonomické výhody. Právně nezávazné „obřady“, které si dnes získávají oblibu mezi homosexuály i heterosexuály ve Spojených státech, nejsou s takovými právy a povinnostmi spojeny. A to je koneckonců důvod, proč mnohé heterosexuální dvojice sňatek buď odkládají na pozdější dobu, anebo jej úplně zavrhnou. Odpůrci homosexuálních sňatků tuto myšlenku odsuzují jako lehkovážnou nebo nepřirozenou. Tvrdí o nich, že dávají legitimitu určité sexuální orientaci, kterou by stát měl spíše omezovat.⁴²

Spíše než omezovat homosexualitu jak chtějí její odpůrci, bychom homosexualitu a především homosexuální menšinu měli v naší moderní době přijímat a nijak omezovat a postavit ji na stejnou úroveň jako heterosexualitu se všemi jejími právy a výhodami.

⁴¹ J. Zvěřina, V. Budinský *Vše o sexu* str. 108

⁴² A. Giddens *Úvod do Sociologie* str. 129

3.2. Tradiční pohled

V Tradičním pohledu tedy bude velmi dominovat homosexualita. Pohled na to co je normální a správné bude určovat heterosexualita a cokoliv bude stát proti ní, bude odsuzováno a označeno za špatné a nemravní.

*Heterosexualismus je jednou z dominantních institucí naší společnosti. Máme-li popsat termíny jako muž a žena či mužnost a ženskost, naše popisy budou naplněny heterosexuálním obsahem.*⁴³

Tato dominance jedné sexuální identity a potlačím jiných je daná historii naší společnosti, která vychází z tradic židovského a křesťanského náboženství.

*Sexuální morálka má své kořeny v židovsko-křesťanské kulturní tradici monogamního heterosexuálního partnerského svazku.*⁴⁴

Tím, že je naše společnost založena na těchto tradicích je dominance heterosexuality ještě více podpořena a tím se heterosexualita stává něčím normálním a přirozeným, zatímco ostatní sexuální identity jsou potlačovány.

*Za „normální“ je většinou společností považován heterosexuální vztah, tedy vztah mezi dvěma jedinci opačného pohlaví.*⁴⁵

Toto to určení a nastolení norem, které říkají co je normální a co již ne, vzniká rozpol pro jedince, kteří se s heterosexualitou neztotožňují.

Instituce heterosexualitu svým jednáním často potvrzují i ti, co se za heterosexuály nepovažují. Život ve společnosti je pro ně snazší, když na svou

⁴³ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 76

⁴⁴ R. Uzel *Vybrané otázky lidské sexuality* str. 7

⁴⁵ J. Jandourek *Úvod do Sociologie* str. 111

odlišnost neupozorňují. Zároveň to po nich většinová heterosexuální společnost vyžaduje – ani ona nemá zájem, aby v každodenních mezilidských interakcích byly zpochybňovány dominantní instituce, jako je heterosexuálníismus.⁴⁶

Heterosexualita je v tradičním pohledu natolik dominantní, že ostatní formy utlačuje a nastoluje pevný řad a pravidla jak bychom měli na věci sexuality nahlížet. Kromě toho heterosexualita je také brána jakožto předloha pro ostatní neheterosexuální vztahy.

Heterosexuální instituce chápány jako přirozené: jsou „originálem a normou“. Jsou buď považovány za jediné možné, nebo jsou předlohou i pro neheterosexuální vztahy. V prvním případě se zdůrazňuje, že registrované partnerství nemůže být ekvivalentem manželství. V případě druhém se i v homosexuálních vztazích ptáme. Kdo hraje „mužskou“ a kdo „ženskou“ roli.⁴⁷

S tím jak je heterosexuálníismus dominantní tlačí i na jedince s jinou sexuální orientací. Jedinci, kteří nejsou považováni za „normální“ se snaží do společnosti zapojit a svou homosexualitu například se snaží skrývat nebo nějak vyléčit.

Normativita heterosexualitu je v nás tak silně zakořeněna, že rodiče a jejich okoumají často za to, že homosexuál svou homosexualitou „zklamal“ rodinu. Je to pro ně „šok“, který naplnil jejich „nejhorší očekávání“, a v některých případech je to i důvodem, proč se svým potomkem přeruší nebo omezí kontakty. Proto i sami homosexuálové někdy vnímají negativně zjištění a potvrzení toho, že jsou homosexuály, a svou homosexualitu se snaží „léčit“ svazky s osobami opačného pohlaví.⁴⁸

⁴⁶ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 76

⁴⁷ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 77

⁴⁸ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 78

3.3.Moderní Pohled

Moderní pohled bude v opaku k tradičnímu. Zatím co v tradičním pohledu je vše co odlišuje bráno, jako něco špatného v moderním pohledu jsou odlišné věci přijaty a považují se za něco normálního, co není potřeba léčit. Tento pohled je založen na toleranci homosexuality. Jedinci v tomto pohledu již nejsou nijak odsuzováni, ale jsou postupně řazeni na stejnou úroveň jako heterosexuálové. Je zde stále vliv heterosexuality, ale ten již je brán jako ukázkový model a jiné orientace neodsuzuje, ale toleruje. Heterosexualita se v tomto pohledu potvrzuje díky existenci homosexuality.

Termín „heterosexuál“ vzniká ve stejné době jako pojem „homosexuál“. I na tom je vidět, jak instituce heterosexuality potřebuje pro svou existenci homosexualitu. Heterosexuál je heterosexuálem i proto, že se striktně vymezuje vůči homosexuálové.⁴⁹

V tomto pohledu homosexuální menšinu uznáváme a snažíme se jí dát stejná práva jako má heterosexuální většina. Zároveň také homosexualitu již nepovažujeme za nemoc, jak je výše zmíněno v kapitole pohled na sexualitu.

Liberální postoje k homosexualitě jsou projevem většího uznání práv nejrůznějších menšin, mezi nimi i menšiny, která žije s partnery stejného pohlaví. Přiznáme-li takovým dvojicím určitou společenskou legitimitu, zvýšíme tím významným způsobem společenskou integraci nejpočetnější sexuální menšiny.⁵⁰

⁴⁹ M. Fafejta *Úvod do Sociologie Pohlaví a Sexuality* str. 89

⁵⁰ J. Zvěřina, V. Budinský *Vše o sexu* str. 109

4. Life-style Magazíny

V této části práce se obeznámím s life-style magazíny, ze kterých budu v této práci vycházet. Těmito magazíny jsou Maxim, který je určen především mužským čtenářům a Elle, které je určeno ženám. Oba tyto magazíny vyházejí pod nakladatelstvím Burda.

4.1. Maxim

Na oficiálních stránkách je maxim charakterizován takto.

Maxim není elitářský titul, ale zároveň není určen každému muži. Rozpor v této větě je pouze zdánlivý. Maxim totiž oslovuje všechny muže, jejichž smysl pro humor je založený na ironii, sarkasmu a zpochybňování uznávaných hodnot. Stejně jako jeho čtenáři je Maxim sebevědomý. Právě proto si může dovolit dělat si legraci ze všeho – včetně sebe sama –, což ho diametrálně odlišuje od všech ostatních pánských titulů. Humor je sice jedním z prvků Maxima, ale nikoli jedinou příčinou jeho úspěchu. Čím šílenější se totiž Maxim zdá být, tím užitečnější je jeho servisní část, tím přesnější informace poskytuje, a tím dokonalejší je jeho grafické zpracování a fotografie. Maxim je vytvářen s maximálním důrazem na detail, který zahrnuje každý zdánlivě nepodstatný popis pod fotografií. I tato drobnost, kterou jiné časopisy považují za okrajovou, je pro Maxim prostředkem objevování nečekaných a vtipných souvislostí. Na rozdíl od deníků a týdeníků přináší Maxim nadčasový pohled na svět. Jde o čistě autorský časopis: to, o čem jeho reportéři píšou, také sami prožívají. Maxim se nebojí ničeho, co čtenáře zajímá.⁵¹

⁵¹ <http://burda.cz/cs/maxim/maxim-42015>

4.2.Elle

Magazín Elle pak na stránkách vydavatele najdeme pod touto charakteristikou.

ELLE je mezinárodní módní časopis určený sofistikovaným, nezávislým ženám se silně vyvinutým citem pro vlastní styl. Čtenářkám pravidelně představuje nejnovější módní trendy z ulic i přehlídek, většinou formou exkluzivních módních editorialů. Kromě toho přináší například profily a rozhovory s osobnostmi módy, kultury a showbusinessu nebo praktické tipy týkající se krásy, zdraví a fitness. Mezi časopisy tohoto zaměření je ELLE na českém trhu jednoznačným číslem jedna.⁵²

5. Analýza textu

V této části práce se zaměřím na analýzu článku z life-stylových magazínů Maxim a Elle. Analyzované články, jsou vybrané články z obou magazínů v ročníku 2013, které píšou o sexualitě.

5.1.Maxim

V červnovém vydání magazínu Maxim je vytištěn článek s názvem: Buzny jsou chytřejší. Článek pojednává o psychologické studii psychologa Kanazawa o inteligenci. Studii, kterou se článek zabývá, byla měřena inteligence mezi různými skupinami lidí a následně porovnávána. Ve studii je ukázáno, že inteligence souvisí s evolučním vývojem. V článku je také „srovnání“ inteligence heterosexuálů a homosexuálů.

⁵² <http://burda.cz/cs/elle/elle-42015>

Muži s vrozenou 4% orientací nejsou obecně chytřejší než my „heteráci“. Mezi homosexuály jsou blbci, kteří svou orientaci „vyřeší“ tak, že začnou veřejně bojovat proti „zvrhlé teploušské hrozbě“ a „ohrožení tradičního modelu rodiny“, aby si o nich náhodou nikdo nemyslel, že jsou teplí. Chytřejší než průměr jsou teprve buzny, tedy muži, kteří to o sobě otevřeně říkají (nebo to aspoň netají)⁵³

Jak dále pak v článku uvedeno tento coming-out souvisí s evoluční inovací. Celý článek poukazuje na to, že s tím jak více přijímáme homosexualitu a lidé se již nebojí o ni otevřeně mluvit tak si všímáme, že jsou mezi homosexuáli inteligentní lidé, kteří svou inteligencí potvrzují tím, že jsou schopni o své orientaci otevřeně mluvit.

Další článek najdeme v zářijovém vydání magazínu. V tomto čísle se nachází článek s názvem: Fúj Sex!. Tento článek pojednává především o asexualitě. V úvodu článku je historický vývoj celibátu. Poté se článek zaměřuje na asexualitu.

Z jednoho bezvýznamného průzkumu z nedávných let vyšlo najevo, že každý dvacátý vztah je celibátní. Ať už dobrovolně, nebo ne. A jedno procento populace je asexuální – to znamená, že necítí vůbec žádnou sexuální přitažlivost. Někteří lidé na tom dokonce založili svoje jméno a jako asexuálové pořádají konference, přednášky a píšou o tom knihy. Takže vedle hetero, homo a bi tady máme další fenomén – A. Nejznámější komunita těchto lidí bez touhy se jmenuje AVEN a má celosvětově přes padesát tisíc členů.⁵⁴

Dále se článek zaměřuje na vysvětlení sexuality. V článku je vysvětleno jaký mají asexuálové vztah k sexu. Je zde uveden, že někteří asexuálové sexuální touhy nemají vůbec a jiní se oddávají pouze autoerotice. Z toho článku vyplývá, že magazín Maxim se na asexualitu dívá objektivně a bere v potaz její existenci.

V listopadovém vydání časopisu maxim najdeme článek s názvem: Gejšaboy. Tento článek se zaměřuje na japonské gejši. Článek pojednává o Japonci Eitaro,

⁵³ Maxim červen 2013

⁵⁴ Maxim září 2013

který po své matce řemeslo gejši. Přestože se to někomu může zdát podivné v článku je vše vysvětleno. V článku je dále vysvětlována historie profese gejši.

Tradice gejš v Japonsku vznikla na konci 17. století. I když si to tady na Západě často myslíme, gejši neměly moc společného s prostitutkami. A co víc – zpočátku to byli výhradně muži! (...) Ženy se v této profesi emancipovaly teprve v 18. století a zakrátko muže zcela vytlačily. Náplň zůstala, jen změnila formu. První známou ženou, která se nazvala gejšou, byla prostitutka z Fukagawy kolem roku 1750.⁵⁵

Tento článek nenahlíží na muže, kteří vykonávají z našeho pohledu „ženskou“ profesi, jako na něco špatného, ale na něco normálně přijímaného. Nepovažují tyto muže za zženštilé, ale jako muže, kteří vykonávají řádnou profesi, při které se pouze musejí vydávat za ženu, ale mimo práci se již chovají opět normálně.

5.2.Elle

V březnovém vydání magazínů Ell v ročníku 2013 se nachází článek s názvem: Tři do páru. Tento článek jak již z názvu plyne pojednává o tom jak se žije ve vztahu ve třech.

Partnerku či partnera máme, i když ho někteří z nás jednou dvakrát či několikrát za život vystřídají, vždy jen jednoho. Pokud do našeho života vstoupí někdo třetí, svému protějšku se tím nechlubíme a zatloukáme, dokud to jde. Možná jste si toho nestačili všimnout, ale v poslední době se v zaběhnutém uspořádání vztahů začala konat malá revoluce. Jejimi iniciátory jsou homosexuálové.⁵⁶

Přesněji řečeno jak žijí ve třech homosexuálové. Článek rozebírá příběh tří homosexuálů, kteří spolu žijí ve vztahu. Příběh pojednává o dvou homosexuálech, kteří spolu již žijí dlouho době a jak se k nim přidá třetí. Článek pojednává o tom, jak

⁵⁵ Maxim listopad 2013

⁵⁶ Elle březen 2013

se postupně jejich vztah ze dvou rozšířil na vztah ve třech. V další části článku je psáno, jak se tento neobvyklý trend může sem tam objevit i u heterosexuálů. Z tohoto článku je vidět jak v moderní společnosti mají na určité trendy vliv homosexuálové, kteří jsou „průbojníky“ nových trendů.

Další článek se nachází v říjnovém vydání magazínů. Tento článek nese název: Tak trochu jiná kamarádka. Tématem toho článku je přátelství mezi heterosexuálními ženami a homosexuálními muži.

Téměř každá žena touží po přátelství s mužem, ve kterém nepanuje věčné sexuální napětí. Ve skutečném světě to jde ale horko těžko. Už ten starodávný manuál partnerských vztahů totiž praví, že muži jsou z Marsu a ženy z Venuše. I když Mars některých mužů je Venuši o dost blíže než Mars těch ostatních. Takovou planetu obývají homosexuálové, buzící, teplí kluci, ať si je každý nazývá podle svého gusta a úroveň kulturnosti, oni už se kvůli tomu dávno neurážejí. Spousta dívek a žen tak má díky tomu v rejstříku svých přátel aspoň jednoho osobního homosexuála. S žádným jiným mužem by nemohla dělat podobné věci jako s gayem a s ním zase nemůže (a hlavně nemusí) dělat ty jiné věci. Ideální! Pak tu je ovšem žena, již jsou teplí kluci životní potřebou a někdy i smyslem existence.⁵⁷

Tento článek pojednává o potřebě některých žen mít za přátele homosexuály. V článku je vysvětleno, jak se toto chování v poslední době velmi rozšířilo. Článek dále popisuje různé příběhy žen různé věkové kategorie, které toto chování vykazují. U některých je ukázáno, že je berou, jako kamarády na nákupy u jiných naopak toto chování naopak přerostlo až v životní styl a přítomnost homosexuální mužů neustále vyžadují. V tomto článku je poukázáno, že homosexuálové jsou velmi dobře přijati ženami.

⁵⁷ Elle říjen 2013

6. Závěr

Smyslem práce bylo objasnit, jak na sexualitu nahlízejí life-stylové magazíny v České Republice. V úvodu práce bylo vyjasněno, jak na lidskou sexualitu nahlízejí různí autoři. Autoři na sexualitu pohlíželi, jak z biologického tak společenského hlediska. Toto srovnání různých autorů pak dopomohlo k objasnění toho, jak se v této práci na sexualitu nahlíželo. Dále pak práce objasnila pojem gender a posléze také jednotlivé sexuální orientace, které se dnes v naší společnosti vyskytují.

V další části práce se pak psalo o tom, jak se v průběhu asi posledních dvě stě let měnil pohled na sexualitu. Nejprve bylo ukázáno, jak se sexualita změnila v devatenáctém století díky lékařství. Dále pak, jak se postupem času začala naše společnost měnit v šedesátých letech minulého století. Poté se práce převážně zaměřila na to, jak se tyto změny a tolerance k sexualitě podepsali na velké změně chápání homosexuality v naší společnosti. Práce popsala, jak byla postupně homosexualita přijata a jaké má dnes postavení vůči dominantnější heterosexualitě. Následně práce charakterizovala nahlížení na tradiční a moderní pohled na sexualitu. Kdy tradiční vycházel z netolerance jiných než heterosexuální orientací a kdy moderní pohled je založen na opaku a to toleranci různých orientací a jejich zařazení do naší společnosti.

Ve třetí části pak práce charakterizovala oba dva magazíny, ve kterých se snažila zjistit a objasnit jak nahlízejí na dnešní sexualitu. Ve finále pak práce analyzovala články z obou magazínů s úmyslem zjistit, jak tedy na tu sexualitu nahlízejí. V analýze článku práce dospěla ke zjištění, že oba dva vybrané magazíny Maxim a Elle nahlízejí na sexualitu pohledem moderním. Magazíny považují homosexualitu a další orientace za naprosto normální. Ve svých člancích píše o sexu a sexualitě otevřeně, magazíny taktéž nikoho neurážejí. Ve svých člancích se k sexualitě staví velmi liberálně a považují za součást běžného života. V žádný z článku nebyl ani homofobní právě naopak a homosexualitu a i jiné orientace podporují a podmaňují k tomu, aby byli bráni jako rovnocenné heterosexualitě.

8. Literární Zdroje

Knižní zdroje:

Fafejta, M. *Úvod do sociologie pohlaví a sexuality*. Věrovany: Nakladatelství Jana Piszkiwicze, 2004.

Giddens, A. *Sociologie*. Praha: Argo, 1999.

Jandourek, J. *Sociologický slovník*. Praha: Portál, 2001.

Jandourek, J. *Úvod do Sociologie*. Praha: Portál, 2003.

Uzel, R. *Vybrané otázky lidské sexuality*. Hradec Králové: Gaudeamus, 2007.

Uzel, R. *Abeceda sexu*. Praha: XYZ, 2007

Zvěřina, J., Budinský, V. *Vše o sexu*. Ostrava: Ikar, 2004

Weiss, P. *Sloupky o sexu*. Praha: Mladá Fronta, 2010

Březina, I. *Buzny jsou chytřejší. Maxim Červen. roč. 2013, str. 42-47*. Praha: Burda Media 2000, 2013

Holeček, P. *Fuj sex!. Maxim Září. roč. 2013, str. 39-43*. Praha: Burda Media 2000, 2013

Maršál, A., Hradecký, J. *Gejšaboj. Maxim Listopad. roč. 2013, str. 42-45*. Praha: Burda Media 2000, 2013

Elle *Tři do páru. Elle Březen. roč. 2013, str. 120-122*. Praha: Burda Media 2000, 2013

Elle Tak trochu jiná kamarádka. Elle Říjen. roč. 2013, str. 182-184. Praha: Burda Media 2000, 2013

Online zdroje:

Maxim dostupné z [<http://burda.cz/cs/maxim/maxim-42015>], citováno dne 19. 3. 2015.

Elle dostupné z [<http://burda.cz/cs/elle/elle-42015>], citováno dne 19. 3. 2015.

Asexualita dostupné z [http://www.transsexualita.cz/?page_id=651], citováno dne 18. 3. 2015.